

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

INTIΘ ΓΟΥΟΡΤΟΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΡΟΤΗΤΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΦΗ ΦΡΥΔΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ένα βράδυ του Ιανουαρίου στις αρχές της δεκαετίας του 1870 η Κριστίν Νίλσον τραγουδούσε Φάουστ στην Ακαδημία της Μουσικής στη Νέα Υόρκη.

Μόλο που ήδη συζητιόταν η ανέγερση ενός καινούργιου μεγάλου Όπερας, το οποίο θα συναγωνιζόταν σε κόστος και μεγαλείο εκείνα των μεγάλων ευρωπαϊκών πρωτευουσών, κάπου μακριά στη μητρόπολη «πάνω από την 40ή Οδό», ο κόσμος της μόδας ήταν ακόμη ικανοποιημένος να συγκεντρώνεται κάθε χειμώνα στα φθαρμένα κόκκινα και χρυσά θεωρεία της παλιάς Ακαδημίας. Οι συντηρητικοί τη λάτρευαν γιατί ήταν μικρή και άβολη, και έτσι κρατούσαν απέξω τους «καινούργιους ανθρώπους» που τρόμαζαν αλλά συνάμα γοήτευαν τη Νέα Υόρκη. Οι συναισθηματικοί ήταν αφοσιωμένοι σε αυτή για το ιστορικό της παρελθόν και οι μουσικοί για την εξαιρετική της ακουστική, που πάντα ήταν τόσο προβληματική σε αίθουσες κατασκευασμένες για να ακούγεται μουσική.

Ήταν η πρώτη εμφάνιση της Μαντάμ Νίλσον ετούτο το χειμώνα, και όλοι όσους ο ημερήσιος Τύπος είχε κιόλας συνηθίσει να αποκαλεί «εκπληκτικά λαμπρό ακροατήριο» είχαν συγκεντρωθεί να την ακούσουν, περνώντας μέσα από τους γλιστερούς, χιονισμένους δρόμους με ιδιωτικές τετράτροχες άμαξες, με ευρύχωρα οικογενειακά λαντό και με πιο ταπεινά αλλά πιο βολικά «Καφετιά κουπέ». Η άφιξη στην Όπερα με ένα Καφετιά κουπέ ήταν σχεδόν εξίσου τιμητική με την άφιξη με ιδιωτική άμαξα. Και η αναχώρηση με τον ίδιο τρόπο είχε το τεράστιο πλεονέκτημα να σου επιτρέπει (με μια παιχνιδιάρικη ανα-

φορά στα δημοκρατικά ιδεώδη) να πηδήσεις στο πρώτο Καφετί όχημα που περίμενε στην ουρά, αντί να περιμένεις μέχρι να δεις την μπουκωμένη και κόκκινη από το τζιν μύτη του δικού σου αμαξά να γυαλίζει κάτω από τη σκεπαστή είσοδο της Ακαδημίας. Μια από τις σπουδαιότερες ανακαλύψεις των αμαξάδων με τη λιβρέα ήταν ότι οι Αμερικάνοι επιθυμούν να φύγουν από τις διασκεδάσεις γρηγορότερα απ' ό,τι επιθυμούν να πάνε σε αυτές.

Όταν ο Νιούλαντ Άρτσερ άνοιξε την πόρτα στο πίσω μέρος του θεωρείου, η αυλαία είχε μόλις σηκωθεί για τη σκηνή του κήπου. Δεν υπήρχε λόγος για την αργοπορία του νεαρού, γιατί είχε δειπνήσει στις επτά μόνο με τη μητέρα και την αδελφή του και μετά είχε χασομερήσει καπνίζοντας ένα πούρο στη γοτθική βιβλιοθήκη με τα μαύρα δρύινα ράφια που έκλειναν με τζάμι και τις καρέκλες με τις περίτεχνα διακοσμημένες πλάτες. Αυτό ήταν το μοναδικό δωμάτιο του σπιτιού όπου η κυρία Άρτσερ επέτρεπε το κάπνισμα. Αλλά κατ' αρχάς η Νέα Υόρκη ήταν μητρόπολη κι εκείνος ήξερε πολύ καλά ότι στις μητροπόλεις δεν είναι «πρέπον» να φθάνεις νωρίς στην όπερα. Και το τι ήταν και δεν ήταν «πρέπον» έπαιζε τόσο σημαντικό ρόλο στη Νέα Υόρκη του Νιούλαντ Άρτσερ όσο ο ακατονόμαστος τρόμος των τοτέμ που εξουσίαζε τα πεπρωμένα των προγόνων του πριν από χιλιάδες χρόνια.

Ο δεύτερος λόγος γι' αυτή την καθυστέρηση ήταν προσωπικός. Είχε χασομερήσει με ένα πούρο, γιατί ήταν κατά βάθος ντιλετάντης και η σκέψη μιας προσδοκώμενης ευχαρίστησης συχνά του έδινε βαθύτερη ικανοποίηση από την ίδια τη βίωσή της. Αυτό συνέβαινε ειδικά όταν η ευχαρίστηση ήταν λεπτή, όπως ήταν οι περισσότερες ευχαριστήσεις του. Και σε αυτή την περίπτωση αυτό το οποίο προσδοκούσε ήταν τόσο σπάνιο και εξαιρετικής ποιότητας που, ακόμα κι

αν είχε συγχρονίσει την ώρα της άφιξής του με το διευθυντή σκηνής της πριμαντόνας, δεν θα είχε μπει στην Ακαδημία σε στιγμή πιο κατάλληλη από αυτή που εκείνη τραγουδούσε: «Εκείνος μ' αγαπά – δεν μ' αγαπά – μ' αγαπά!» σκορπίζοντας τα πέταλα της μαργαρίτας με νότες καθάρειες σαν δροσοσταλίδες.

Εκείνη τραγουδούσε φυσικά «Μ'ama!» κι όχι «μ' αγαπά», καθώς ένας αναλλοίωτος και αδιαμφισβήτητος νόμος του μουσικού κόσμου απαιτούσε οι σουηδοί καλλιτέχνες να τραγουδούν το γερμανικό κείμενο της γαλλικής όπερας μεταφρασμένο στα ιταλικά για να το καταλαβαίνει καλύτερα το αγγλόφωνο ακροατήριο. Αυτό φαινόταν τόσο φυσικό στον Νιούλαντ Άρτσερ όσο όλες οι άλλες συμβάσεις γύρω από τις οποίες είχε διαμορφωθεί η ζωή του. Όπως, για παράδειγμα, η υποχρέωση να χρησιμοποιεί δύο βούρτσες με ασημένια λαβή και το μονόγραμμά του χαραγμένο με μπλε σμάλτο για να κάνει χωρίστρα στα μαλλιά του, όπως επίσης να μην κάνει ποτέ δημόσιες εμφανίσεις χωρίς ένα λουλούδι (κατά προτίμηση γαρδένια) στην μπουτονιέρα του.

«Μ'ama... non m'ama...» τραγουδούσε η πριμαντόνα και «Μ'ama» με ένα τελικό ξέσπασμα ερωτικού θριάμβου, καθώς πίεζε τη μαδημένη μαργαρίτα στα χείλη της και σήκωνε τα μεγάλα της μάτια στην περίπλοκη έκφραση του μικρόσωμου μελαμψού Φάουστ-Καπούλ, ο οποίος, φορώντας ένα εφαρμοστό κρεμεζί βελούδινο γιλέκο και ένα καπέλο με φτερό, προσπαθούσε επί ματαίω να φανεί αγνός και αθώος όσο το αθώο θύμα του.

Ο Νιούλαντ Άρτσερ ακουμπώντας στον τοίχο στο πίσω μέρος του θεωρείου έστρεψε τα μάτια από τη σκηνή και σάρωσε την αντικρινή πλευρά της αίθουσας. Ακριβώς απέναντί του ήταν το θεωρείο της γηραιάς κυρίας Μάνσον Μίνγκοτ, της οποίας η τερατώδης πα-

χυσαρκία είχε από καιρό κάνει αδύνατη την παρουσία της στην Όπερα, αλλά που πάντα την εκπροσωπούσαν τις βραδιές της μόδας κάποια από τα νεότερα μέλη της οικογένειάς της. Απόψε στο μπροστινό μέρος του θεωρείου καθόταν η νύφη της, η κυρία Λόβελ Μίνγκοτ, και η κόρη της, η κυρία Ουέλαντ. Και λίγο πιο πίσω από τις ώριμες κυρίες με τα χρυσοκέντητα μπροκάρ, καθόταν μια νεαρή κοπέλα ντυμένη στα λευκά με τα μάτια καρφωμένα εκστατικά στους εραστές της σκηνής. Καθώς το «Μάμα» της Μαντάμ Νίλσον υψωνόταν θριαμβευτικά πάνω στη σιωπηλή αίθουσα (τα θεωρεία πάντα έπαυαν να μιλούν κατά τη διάρκεια του Τραγουδιού της Μαργαρίτας), ένα θερμό ρόδινο χρώμα έβαψε τα μάγουλα της κοπέλας ως τις ρίζες των ξανθών μαλλιών της και απλώθηκε στην καμπύλη του νεανικού της στήθους, που το κάλυπτε ένα σεμνό τούλινο μπούστο στερεωμένο με μία και μοναδική γαρδένια. Εκείνη έστρεψε το βλέμμα στην τεράστια ανθοδέσμη από κρινάκια στα γόνατά της, και ο Νιούλαντ Άρτσερ είδε τα ακροδάχτυλά της με τα λευκά γάντια να αγγίζουν απαλά τα λουλούδια. Ανάσανε με τη ματαιοδοξία του ικανοποιημένη και τα μάτια του επέστρεψαν στη σκηνή.

Δεν είχε γίνει καμία οικονομία στα σκηνικά και όλοι παραδέχονταν ότι ήταν πολύ ωραία, ακόμα και εκείνοι που γνώριζαν τις Λυρικές σκηνές του Παρισιού και της Βιέννης. Η σκηνή απ' άκρη ως άκρη, ως τα φώτα της ράμπας, ήταν καλυμμένη με ένα σμαραγδένιο πράσινο ύφασμα. Στο μέσο συμμετρικοί όγκοι πρασινάδας, φτιαγμένοι από μαλλί και περιτριγυρισμένοι από στεφάνια του κροκέ, σχημάτιζαν μια βάση από θάμνους σε σχήμα πορτοκαλιάς, οι οποίοι ήταν όμως διακοσμημένοι με μεγάλα ροζ και κόκκινα τριαντάφυλλα. Γιγάντιοι πανσέδες, πολύ μεγαλύτεροι από τα τριαντάφυλλα, ξεφύτρωναν από την πρασινάδα κάτω από τις τριανταφυλλίες. Εδώ κι εκεί

μια μαργαρίτα άνθιζε πάνω στο κλαδί μιας τριανταφυλλιάς σαν τα απίστευτα προφητικά θαύματα του κυρίου Λούθερ Μπέρμπανκ.¹

Καταμεσής αυτού του μαγικού κήπου η Μαντάμ Νίλσον, με λευκό κασμίρι στολισμένο με αχνογάλαζο σατέν, ένα πουγκί κρεμασμένο στην μπλε ζώνη της και τις μεγάλες κίτρινες πλεξούδες προσεκτικά τοποθετημένες δεξιά και αριστερά στη μουσελινένια πουκαμίσια της, άκουγε με χαμηλωμένα μάτια τις παθιάρικες ερωτοτροπίες του Μ. Καπούλ και, με ένα αθώο ύφος αποτυπωμένο στο πρόσωπό της, υποκρινόταν ότι δεν καταλάβαινε τα σχέδιά του όποτε, με το λόγο ή το βλέμμα, εκείνος υποδείκνυε πειστικά το παράθυρο του ισογείου της κομψής βίλας από τούβλο που διακρινόταν λοξά από τη δεξιά πλευρά της σκηνής.

Τι αξιαγάπητη! σκέφτηκε ο Νιούλαντ Άρτσερ και το βλέμμα του γύρισε πίσω στο νεαρό κορίτσι με τα κρινάκια. Ούτε που υποψιάζεται περί τίνος πρόκειται. Και έμεινε να παρατηρεί το απορροφημένο νεαρό πρόσωπό της με τη συγκίνηση του ιδιοκτήτη, στην οποία η περηφάνια για τη δική του αντρική μύηση αναμειγνυόταν με την τρυφερή λατρεία για την αβυσσαλέα αγνότητά της. Θα διαβάσουμε Φάουστ μαζί... δίπλα στις ιταλικές λίμνες... σκέφτηκε κάπως θαμπά συγχέοντας τις σκηνές από τον μελλοντικό μήνα του μέλιτος με τα αριστουργήματα της λογοτεχνίας τα οποία θα είχε το αντρικό πρόνομιο να αποκαλύψει στη γυναίκα του. Ήταν μόλις τούτο το απόγευμα που η Μέι Ουέλαντ τού είχε δείξει ότι «ενδιαφερόταν» (η καθγιασμένη λέξη της Νέας Υόρκης για την παρθενική διατράνωση συναισθημάτων) και ήδη η φαντασία του, υπερπηδώντας το δακτυλίδι των αρραβώνων, το φιλί της υπόσχεσης και το εμβατήριο από το Λόεγγκριν, έφερνε την κοπέλα στο πλευρό του σε κάποιο παλιό, μαγικό ευρωπαϊκό τοπίο.

Δεν ήθελε καθόλου η μελλοντική κυρία Νιούλαντ Άρτσερ να είναι αφελής. Ήθελε (χάρη στη δική του καθοδήγηση) να αναπτύξει κοινωνική χάρη και ετοιμότητα πνεύματος, έτσι ώστε να μπορεί να σταθεί ισότιμα πλάι στις πιο δημοφιλείς παντρεμένες γυναίκες της «νεαρότερης γενιάς», στην οποία ήταν αναγνωρισμένη πια συνήθεια οι κυρίες να έλκουν το αντρικό ενδιαφέρον ενώ ταυτόχρονα το αποθαρρύνουν παιχνιδιάρικα. Αν αναρωτιόταν για τα βαθύτερα αίτια της ματαιοδοξίας του (όπως σχεδόν έκανε μερικές φορές), θα έβρισκε εκεί την επιθυμία η γυναίκα του να είναι τόσο κοσμοπολίτισσα και τόσο πρόθυμη να ικανοποιήσει, όσο η παντρεμένη κυρία που τον είχε γοητεύσει για δύο αρκετά ταραγμένα χρόνια. Και αυτό χωρίς φυσικά την ευαισθησία που είχε σχεδόν καταστρέψει τη ζωή εκείνης της δυστυχημένης ύπαρξης και είχε αναστατώσει τα δικά του σχέδια για έναν ολόκληρο χειμώνα.

Δεν είχε ποτέ αφιερώσει χρόνο για να σκεφτεί πώς αυτός ο θαυμαστός συνδυασμός φωτιάς και πάγου θα μπορούσε να συντελεσθεί και να διατηρηθεί στον σκληρό κόσμο. Ήταν απλώς ικανοποιημένος να έχει την άποψή του χωρίς να την αναλύει, μιας και ήξερε ότι την ίδια άποψη είχαν και όλοι οι καλοχτενισμένοι, καλοντυμένοι, περιποιημένοι κύριοι με τα λευκά γιλέκα και το λουλούδι στην μπουτονιέρα που διαδέχονταν ο ένας τον άλλο στο θεωρείο, τον χαιρετούσαν φιλικά και έστρεφαν τα κιάλια τους κριτικά στον κύκλο των κυριών που ήταν το προϊόν του συστήματος. Στα πνευματικά και καλλιτεχνικά θέματα ο Νιούλαντ Άρτσερ αισθανόταν σαφώς ανώτερος από τούτους τους εκλεκτούς εκπροσώπους της παλιάς νεοϋορκέζικης αριστοκρατίας. Είχε κατά πάσα πιθανότητα διαβάσει περισσότερο, είχε σκεφτεί περισσότερο και ήταν πολύ πιο κοσμογυρισμένος απ' οποιονδήποτε άλλον του κύκλου του. Χωριστά ο

καθένας ήταν σαφώς κατώτερος. Ωστόσο συγκεντρωμένοι αντιπροσώπευαν τη «Νέα Υόρκη», και η αντρική αλληλεγγύη τον έκανε να δέχεται τις αρχές τους σε όσα θέματα θεωρούνταν ηθικής τάξεως. Από ένστικτο αισθανόταν ότι σε τούτο το θέμα θα ήταν πρόβλημα –και επίσης μάλλον κακόγουστο– να φανεί διαφορετικός.

«Ω, μα την πίστη μου!» αναφώνησε ο Λόρενς Λέφερτς στρέφοντας τα κιάλια του απότομα από τη σκηνή. Ο Λόρενς Λέφερτς ήταν σε γενικές γραμμές η κατεξοχήν αυθεντία σχετικά με τα «καθωσπρέπει» της Νέας Υόρκης. Είχε αφιερώσει ίσως περισσότερο χρόνο απ' οποιοδήποτε άλλο στη μελέτη αυτού του περίπλοκου και συναρπαστικού ζητήματος. Αλλά η μελέτη και μόνο δεν έφτανε να εξηγήσει την πλήρη και άνετη επάρκειά του. Δεν είχες παρά να τον κοιτάξεις –από την καμπύλη του φαλακρού μετώπου του και το γυριστό ωραίο ξανθό μουστάκι ως το άλλο άκρο της λυγερής κομψής εμφάνισής του, τα μακριά πόδια του με τα λουστρίνια– για να νιώσεις ότι η γνώση τού «καθωσπρέπει» είναι σίγουρα έμφυτη σε κάποιον που ήξερε να φοράει ανέμελα τόσο καλά ρούχα και να περιφέρει το ύψος του με τόση σαλονάτη χάρη. Όπως είχε πει κάποτε γι' αυτόν ένας νεαρός θαυμαστής: «Αν υπάρχει κάποιος που να ξέρει να σου πει πότε να φορέσεις σμόκιν και πότε όχι, αυτός είναι ο Λόρενς Λέφερτς». Και στο θέμα σκαρπίνια ή λουστρίνια «Όξφορντς» η αυθεντία του δεν είχε αμφισβητηθεί.

«Θεέ μου!» είπε. Και σιωπηλά έδωσε τα κιάλια του στον γηραιό Σίλερτον Τζάκσον.

Ακολουθώντας το βλέμμα του Λέφερτς ο Νιούλαντ Άρτσερ είδε με κατάπληξη πως το επιφώνημά του οφειλόταν στην είσοδο ενός καινούργιου προσώπου στο θεωρείο της γηραιάς κυρίας Μίνγκοτ. Ήταν μια λυγερή νεαρή γυναίκα, λίγο ψηλότερη από τη Μέι Ουέλαντ,

με καστανά μαλλιά που έπεφταν με μπούκλες στους κροτάφους και ήταν στερεωμένα με μια στενή διαμαντένια τιάρα. Το σтил της κόμμωσης της, που εκείνη την εποχή το αποκαλούσαν «σтил Ιωσηφίνας», τονιζόταν ακόμα περισσότερο από το κόψιμο της σκούρας μπλε βελούδινης τουαλέτας της, την οποία συγκρατούσε εντυπωσιακά κάτω από το στήθος της μια ζώνη και μια μεγάλη παλιομοδίτικη πόρπη. Η κοπέλα με το ασυνήθιστο φόρεμα, που δεν φαινόταν να συνειδητοποιεί την προσοχή που τραβούσε, στάθηκε μια στιγμή στο κέντρο του θεωρείου συζητώντας με την κυρία Ουέλαντ αν ήταν σωστό να της πάρει τη θέση στην μπροστινή δεξιά γωνία. Μετά υποχώρησε με ένα αμυδρό χαμόγελο και κάθισε στην ίδια σειρά με τη νύφη της κυρίας Ουέλαντ, την κυρία Λόβελ Μίνγκοτ, που καθόταν στην αντικρινή γωνία.

Ο κύριος Σίλερτον Τζάκσον επέστρεφε τα κιάλια στον Λόρενς Λέφερτς. Όλα τα μέλη της λέσχης στράφηκαν ενστικτωδώς για να ακούσουν τι είχε να πει ο γέροντας. Γιατί ο γηραιός κύριος Τζάκσον ήταν αυθεντία στα «οικογενειακά θέματα», όπως ακριβώς ο Λόρενς Λέφερτς ήταν στο τι ήταν «καθωσπρέπει». Ήξερε όλα τα γενεαλογικά δέντρα των οικογενειών της Νέας Υόρκης. Όχι μόνο μπορούσε να αποσαφηνίσει περίπλοκες ερωτήσεις, όπως αυτή της σύνδεσης ανάμεσα στους Μίνγκοτ (μέσω των Θόρλεϊ) με τους Ντάλας της Νότιας Καρολίνας και της σχέσης του παλαιότερου κλώνου των Θόρλεϊ της Φιλαδέλφειας με τους Τσίβερς του Όλμπανι (που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να συγχέονται με τον Μάνσον Τσίβερς του Γιουνιβέρσιτι Πλέις), αλλά μπορούσε ακόμα να απαριθμήσει τα κύρια χαρακτηριστικά κάθε οικογένειας. Όπως, για παράδειγμα, την παροιμιώδη τσιγκουνιά των νεότερων γενεών των Λέφερτς (του Λονγκ Άιλαντ). Τη μοιραία τάση των Ράσγουερθ να κάνουν ανόητους

γάμους. Την παράνοια που εμφανιζόταν κάθε δεύτερη γενιά στους Τσίβερς του Όλμπανι, με τους οποίους τα εξαδέλφια τους από τη Νέα Υόρκη πάντα αρνούνταν να παντρευτούν, με την καταστροφική εξαίρεση της καημένης της Μεντόρα Μάνσον που, όπως όλοι γνώριζαν... αλλά, στο κάτω κάτω, η μητέρα της ήταν μια Ράσγουερθ.

Εκτός από αυτό το δάσος των γενεαλογικών δέντρων ο κύριος Σίλερτον Τζάκσον είχε, ανάμεσα στους στενούς κροτάφους του και κάτω από την απαλή σκέπη των ασημένιων μαλλιών του, ολόκληρο αρχείο για τα περισσότερα σκάνδαλα και μυστήρια που έβραζαν κάτω από την αδιατάραχτη επιφάνεια της νεοϋορκέζικης κοινωνίας τα τελευταία πενήντα χρόνια. Οι γνώσεις του είχαν τόσο βάθος και η μνήμη του ήταν τόσο ακριβής, ώστε μάλλον ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που μπορούσε να σου πει ποιος ήταν πραγματικά ο Τζούλιους Μπόφορτ, ο τραπεζίτης, και τι είχε απογίνει ο ωραίος Μπομπ Σπάισερ, ο γηραιός πατέρας της κυρίας Μάνσον Μίνγκοτ, που εξαφανίστηκε μυστηριωδώς (μαζί με ένα μεγάλο χρηματικό ποσό) ένα χρόνο μετά το γάμο του, την ίδια μέρα που μια όμορφη σπανιόλα χορεύτρια, η οποία ξετρέλαινε το κοινό στην παλιά Όπερα στο Μπάτερι, έπαιρνε το πλοίο για την Κούβα. Αλλά αυτά τα μυστήρια, όπως και πολλά άλλα, ήταν σφραλισμένα βαθιά στην καρδιά του κυρίου Τζάκσον. Και δεν ήταν μόνο η οξυτάτη αίσθηση τιμής που τον εμπόδιζε να επαναλάβει οτιδήποτε του είχαν εμπιστευθεί, αλλά και η συνειδητοποίηση ότι η φήμη του ως διακριτικού ανθρώπου αύξανε τις ευκαιρίες του να ανακαλύπτει ό,τι ήθελε να μάθει.

Γι' αυτό ολόκληρο το θεωρείο της λέσχης παρακολουθούσε με εμφανή προσομονή, ενώ ο κύριος Σίλερτον Τζάκσον επέστρεφε τα κιάλια στον Λόρενς Λέφερτς. Για μια στιγμή παρατήρησε βουβά την ομάδα που κρεμόταν από τα χείλη του με τα γαλακτώδη, γαλάζια

μάτια του τα οποία σκίαζαν τα γέρικα βλέφαρά του. Έπειτα έστριψε συλλογισμένος το μουστάκι του και είπε απλώς: «Δεν περίμενα ότι θα τολμούσαν κάτι τέτοιο οι Μίνγκοτ».

Ο νεαρός δικηγόρος Νιούλαντ Άρτσερ, γόνος επιφανούς οικογένειας της Νέας Υόρκης, περιμένει με ανυπομονησία τη μέρα που θα παντρευτεί την όμορφη, αθώα Μέι Γουέλαντ. Όσοι εμφανίζονται η κόμπωσα Έλεν Ολένσκα, ξαδέλφη της μνηστής του, που ζούσε παντρεμένη στην Ευρώπη. Η Έλεν έχει αποφασίσει να χωρίσει, γεγονός πρωτοφανές για τα ήθη της καλής κοινωνίας. Γοιτευτική και απελευθερωμένη, η Έλεν κάνει τον Νιούλαντ να δει τη ζωή με άλλα μάτια. Ανάμεσά τους γεννιέται ένας έρωτας χωρίς όρια, χωρίς ελπίδα.

Μια μοναδική ιστορία για τον έρωτα και το αιώνιο δίλημμα ανάμεσα στο πάθος και το καθήκον, που διαβάστηκε από εκατομμύρια αναγνώστες και χάρισε στην Ίντιθ Γουόρτον το βραβείο Πούλιτζερ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΝ ΣΚΟΡΣΕΖΕ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΕΪ ΛΙΟΥΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΜΙΣΕΛ ΠΦΑΪΦΕΡ.

Ένα από τα καλύτερα μυθιστορήματα του 20ού αιώνα και αναπόσπαστο μέρος του λογοτεχνικού κανόνα.

New York Times Book Review

ΤΙΜΗ: 5,50€

ISBN 978-618-03-0153-3

9 786180 301533

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80153